

Kalendář nás zavede mezi trampy

Kanady pro vílu nazval **Miroslav Valina**
kratochvilné čtení na každý měsíc roku

V nejnovějším Kalendáři plzeňském pro rok 2009, v novodobé historii již dvanáctém, se představuje autor širšímu okruhu čtenářů nepříliš známý – Miroslav Valina. Soubor próz s podtitulem Kanady pro vílu pokřtí dnes od 19 hodin v Polanově síni Knihovny města Plzně.

Literát se těší již značnému věhlasu v tramské komunitě. Řadu let se totiž zúčastňoval (a většinou nadmíru úspěšně) tramské literární soutěže Trapsavec, od svých osmnácti let publikoval mikropovídky v rubrice Táborový oheň týdeníku Mladý svět a později zveřejňoval své texty v řadě folkových a tramských časopisů i na internetu. Knižně debutoval sbírkou povídek Nenálezači pokladů vydanou sdružením Avalon v roce 1998.

Letos pětáctiletý Miroslav Valina završil sice doktorátem studium na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v oboru vědecké informace a knihovnictví, trvale však působí jako externí překladatel měsíčníku Ikarie a „tlumočí“ i sci-fi knihy a povídky pro různá nakladatelství. Je členem obce překladatelů, od roku 2005 žije v Plzni a stává se kmenovým autorem zdejšího literárního měsíčníku Plzeňský literární život.

Kalendář plzeňský 2009 zcela jistě zaujme každého čtenáře jiskřivým vtípem, bohatou obrazností i specifickým slovníkem současné generace. Neotřelým, přitažlivým způsobem vyprávění poutavě zavede do svébytného tramského světa i tu část čtenářské obce, která je k němu dosud lhostejná. V prologu knihy nás do tohoto svérázného světa citlivě uvádí už Petr Náhlík. Autor povídek ozvláštňených vždy osobitým humorem a charakteristickou nadsázkou komponuje knihu od lednového thrilleru (Cesta ke spáse duše) a únorové bufonády (Claim) po závěrečné groteskně vyostřené texty (Zlatovláska a Komando) vskutku rozmanitě. Jeho příběhy využívají někdy pohádkových, jindy spíš fantazijních či sci-fi prvků. Svorníkem je úcta k živé i neživé přírodě a parta sympatických kamarádů, mimo jiné romantické Fišty, energické Pampelišky, nezničitelného Kyborga a v neposlední řadě strhujícího vypravěče Wyrňáka. Zážitek z četby prohlubují i doprovodné původní linoryty Ladislava Sýkory.

„Kratochvilné čtení na každý měsíc“ by se letos dalo odbýt reklamním sloganem: To nejlepší z Miroslava Valiny. Bylo by však třeba jej doplnit o slůvko dosud. Literát jistě brzy otiskne něco stejně poutavého.

Vladimír Gardavský
(Plzeňský deník 26.11.2008, s.16)

Zpětné zrcátko

Žluklá bába třicetiletá aneb Máš v sobě démony, chlapče

Kalendář plzeňský 2009 (s podtitulem Kanady pro vílu), tradičně kratochvilné čtení na každý měsíc, tentokrát s ilustracemi Ladislava Sýkory a v grafické úpravě Vhrstiho loni vydalo Pro libris za přispění města Plzně.

V prologu upozorňuje Petr Náhlík – Vokoun na existenci individuů chodících pěšky a v zeleném, kteří, ač nejsou Zelenými, vždy měli vlastní názory a občanský postoj. Mnozí jsou hudebně i literárně činní, mj. jsou nositeli cen trampské literární soutěže TRAPSAVEC. Mezi takto oceněné patří i autor Kalendáře Miroslav Valina.

V jeho dvanácti prózách čtenář potká nejen překvapivé pointy a obecnou češtinu, ale i mluvícího kocoura a mimozemšťany, kteří vynořením se v oblasti neupravené pro turistiku spáchali iniverag. Zúčastní se osobitého hledání štěchovického pokladu a zaregistruje s podivem, že cenou pro vítěze únorového závodu saní je noc v teploučku v celách předběžného zadržení. Po topinkách smažených na induloně a pohledu č. 14, model sv. Anežka, snadno zjistí, že chromej naviguje slepého a pro soutěživé typy stále platí heslo „bejt radši tuhej než druhej“.

Také jsem se v novém Kalendáři srazila s pohádkou. Ha, už jí na stará kolena konečně rozumím: Karkulka je vnučkou staré Heřmánkové. Vlk alfasamec žral borůvky z dívčí dlaně a vzápětí se svou smečkou zhltl myslivce. A ještě: Pentličky začínají obrem, pokračují vodníkem a recitací Erbena, nabídnou intimní sblížení s hrníčkem pro dušičku a skončí žabikuchem, neboť bylo uraženo ženské ego. Ty vado, už jste z toho úplný týdýtové? Trpaslíci zčervenali. No jasně, to zase byla krupičková kaše a rum, že jo...

Dagmar Milotová

(Plzeňský literární život č.2 / 2009, s.26)